Φαντέεφ

Ο Μετελίτσα

Α. ΦΑΝΤΕΕΦ

Ο ΜΕΤΕΛΙΤΣΑ

Μετάφρασι Θ. ΓΡΙΓΟΡΙΑΔΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ «ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ» ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
1935

1

Αρχες Αβγύστυ, τα μεσάνιχτα, πυ έκανε δροσια ίρθε στο απόσπαζμα τυ Λέβινσον έφιπος εσταφέτα. Τιν έστιλε ο γέρος Συχοβέι-Κοβτυν, ο αρχιγος τυ επιτελίυ τον παρτιζάνικον αποσπαζμάτον. Ο γερο-Συχοβέι έγραφε για τιν επίθεσι τον γιαπονέζον ενάντια στις κιριότερες παρτιζάνικες δινάμις, για τι θανατιφόρο μάχι κοντα στιν Ιζβέστκα, ότι ο ίδιος κρίβετε σε χιμαδιο κινιγυ, λαβομένος με ενια βόλια...

Ο Λέβινσον πίρε τιν εσταφέτα στι μισι μετα τα μεσάνιχτα, κε ίστερα απο μισι όρα ο υλαμος τυ ιπικυ τυ τσοπάνι Μετελίτσα σκορπίστικε στυς δρόμυς, διαδίνοντας τιν ανισιχιτικι ίδισι.

Ο Λέβινσον, πυ ίχε χοθι σε απόκεντρα μέρι, έχασε σχεδον κάθε σίνδεσι με τ' άλα αποσπάζματα. Οδιγύσε τυς παρτιζάνυς-τυ πάνο απτα μονοπάτια τις τάιγας, όπυ πολα χρόνια δεν πάτισε ανθρόπυ πόδι.

Ολι ι κιλάδα Υλαχιν ίταν κατιλιμένι απτυς γιαπονέζυς κε τυς κολτςακοβικυς. Ι ανιχνεφτες (κατάςκοπι) τυ εχθρυ πςάχνανε ς' όλες τις κατεφθίνςις κε πολες φορες έπεφταν πάνο στυς ςκοπυς τυ Λέβινςον. Νορις το προι αποκόπςανε το Λέβινςον απτα βυνα, μα ίςτερα απο δίορί μάχι, αφυ έχαςε μέχρι τριάντα ανθρόπυς, άνιξςε δρόμο ανάμεςα απτο απόςπαζμα τυ εχθρυ. Το ιπικο τυ Κολτςακ τον καταδίοκε κατα πόδας.

— Σ' αφτο το ραγιον πια δεν μπορι να βαςταχτι κανις, ίπε ςκιθρόπα ο Λέβινςον. Ο μοναδικος δρόμος ίνε προς το βορα. — Κςεκύμποςε τι στρατιοτικι τςάντα-τυ κε έβγαλε το χάρτι. — Νά... Εδο μπορι κανις να περάςι απτις βυνοκορφες... Μακρια ίνε, αλίθια, μα τί να κάνις...

Ο Λέβινςον αποφάςιςε να διανιχτερέπςι στιν τάιγα. Σκέφτονταν να ςτίλι ανιχνεφτες να πςάκςυν το δρόμο, κε έλπιζε ίςτερα απ' αφτο να φτάςι μέχρι τιν κιλάδα Τυντο-Βάκι, πυ ίνε πλύςια απο άλογα κε ςιτιρα.

— Στιν ανίχνεφςι θα πάι ο Μετελίτςα· εμις θα διανιχτερέπςυμε εδο, — ίπε ο Λέβινςον στο βοιθό-τυ Μπακλάνοφ κε έδοςε διαταγες.

— Αλτ! — φονάκςανε μπροστα. Ι φονι μεταδίνονταν στιν αλιςίδα, κε τον κερο πυ ι μπροστινι στέκονταν πια, ι πιςινι εκςακολυθύςαν να προχορυν.

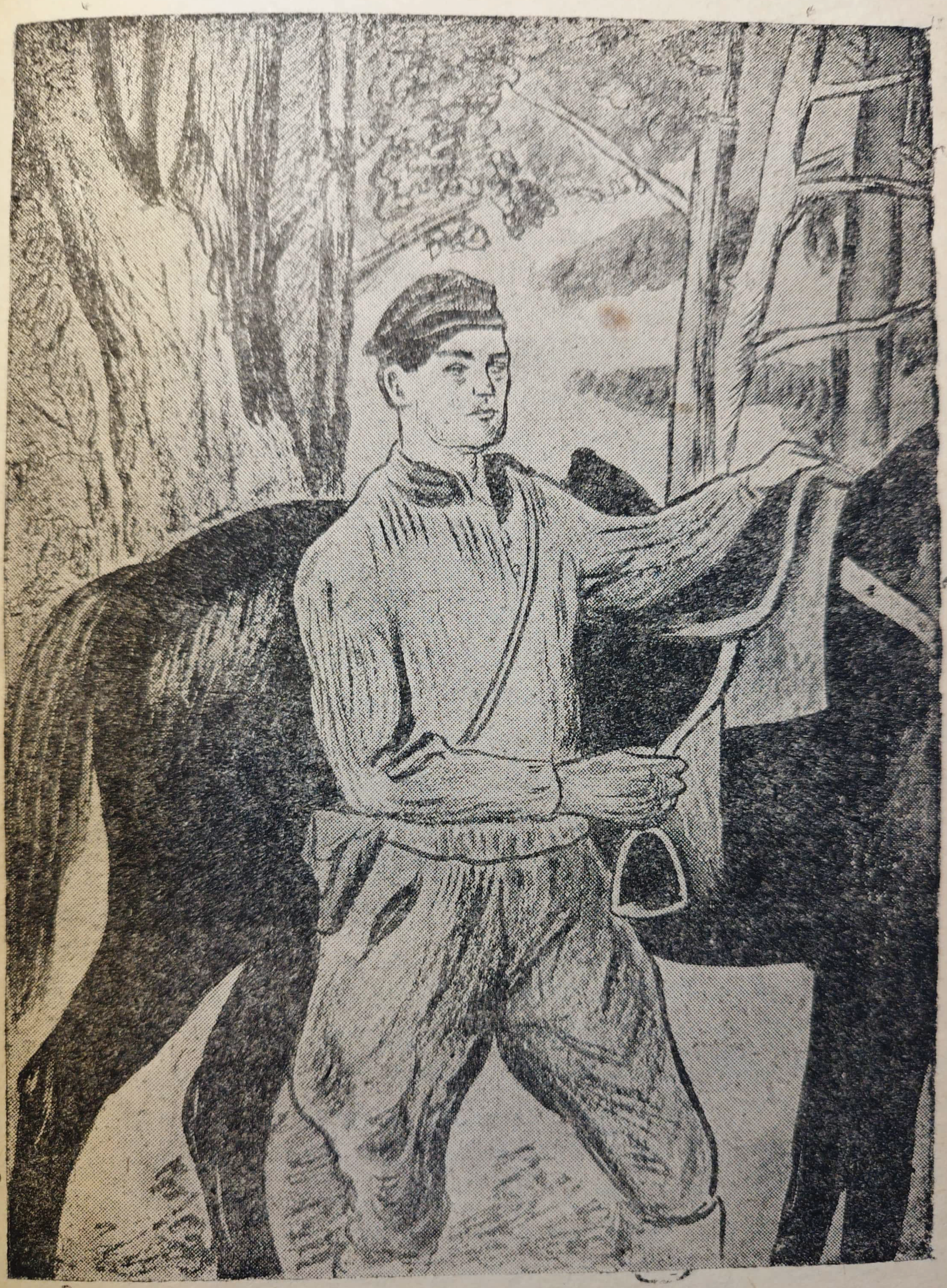
— Το Μετελίτςα!

—Το Μετελίτςα φονάζυν...—κςανα μεταδόθικε ς' όλι τιν αλιςίδα.

Ιςτερα απο λίγα δεφτερόλεπτα, καμπυριαζμένος ςαν γεράκι, έφιγε καλπάζοντας ο Μετελίτςα, κι όλο το απόςπαζμα με ιπεριφάνια προβόδιζε με τα μάτια τον τςοπανίςτικον τρόπο τυ καβαλικέματός-τυ.

Στέλνοντας το Μετελίτςα στιν ανίχνεφςι, ο Λέβινςον τυ παράνκιλε να επιςτρέπςι τιν ίδια νίχτα. Ο Μετελίτςα ενκατέλιπε το απόςπαζμα στις τέςερις περίπυ μετα το μεςιμέρι κε έδιοχνε τ' άλογό-τυ... Σκοτίνιαςε πια, όταν βγίκε απτιν τάιγα κε σταμάτιςε τ' άλογό-τυ κοντα ςε μια καλίβα με στέγι, πυ ίχε ςαπίςι κε καταρέφςι.

Εδεςε τ' άλογο κε πιάνοντας με τα χέρια τ' άκρα κάπιυ κςίλυ πυ θριματίζονταν, ςκαρφάλοςε στι γονία, ριπςοκινδινέβοντας να νκρεμιςτι

στι ςκοτινι τρίπα. Σικόθικε πάνο στα μιςολιγιζμένα πόδια κε στάθικε ο δέκα λεπτα δίχος να κυνιθι καθόλυ, κιτάζοντας κε αφινκραζόμενος μ προςοχι στι ςιοπι τις νίχτας.

Πίδιςε κατόπι στι ςέλα κε μπίκε στο δρόμο. Τα μάβρα χνάρια τον τροχον, πυ προ πολυ δεν ίχε περάςι απο πάνο κανένας, μόλις φένονταν στο χόρτο. Ι λεπτι κορμι τις ςιμίδας αςπρίζανε στιν ιςιχία τυ ςκοταδιυ, ςαν ζβιζμένα κερια.

Ανέβικε ς'ένα λόφο: στ'αριςτερα ίταν μια μάβρι ςιρα λόφον καμπυριαζμένι ςαν ράχι γιγάντιυ θεριυ· θορυβύςε το ποτάμι· ςε απόςταςι διο βερςτιον, κοντα στο ποτάμι, καθος φένετε άναβε φοτια· παρέκι, τέμνοντας το δρόμο, απλόνονταν κίτρινες ακίνιτες φοτιες ενος χοριυ.

Κρίοςε ο Μετελίτςα· ίταν φορεμένος κςεκύμποτι στρατιοτικι φανέλα πάνο στι γιμναςτέρκα-τυ με κομένα κυμπια, με ανιχτο γιακα. Στιν αρχι αποφάςιςε να τραβίκςι κατα τι φοτια. Για κάθε ενδεχόμενο έβγαλε απτι θίκι το ρεβόλβερ κε τὄχοςε στι ζόνι, κάτο απτι φανέλα, τι δε θίκι έκριπςε στιν τςάντα πίςο απτι ςέλα.

Ιτανε πια ολότελα κοντα στι φοτια, — άκςαφνα αντίχιςε ανίςιχος χρεμετιζμος αλόγον στο ςκοτάδι. Τ'άλογο όρμιςε προς τα εμπρος, τρέμοντας με το δινατο ςόμα-τυ, κυνόντας τ'αφτια, απάντιςε στο χρεμετιζμο. Τιν ίδια στιγμι μπροςτα στι φοτια κυνίθικε μια ςκια. Ο Μετελίτςα κατέβαςε μια δινατι καμτςικια κε όρμιςε μπροςτα μαζι με τ'άλογο.

Κοντα στι φοτια, γυρλόνοντας τα φοβιζμένα ματάκια-τυ, κρατόντας με τὄνα χέρι κνύτο, κε ςικόνοντας τ'άλο, ςάν-πος ιπεραςπιζόμενο, στέκονταν ένα πεδάκι αδίνατο με μάβρα μαλια. Φορύςε τςαρύχια, ςκιζμένα παντελόνια, μακρι ςακάκι, γίρο στο οπίο ίχε δέςι ςκινι ςαν ζόνι. Ο Μετελίτςα σταμάτιςε απότομα τ'άλογο μπροςτα στι μίτι τυ πεδιυ, κε παρ'ολίγο να το πατίςι. Ιδε μπροςτά-τυ φοβιζμένα μάτια, παντελόνια με τρίπες, απτις οπίες κςεπρόβαλαν γιμνα γονατάκια κε παλιο ςακάκι ιλικιομένυ ανθρόπυ, απτο οπίο κίταζε με λίπι κε φόβο λεπτύτςικος κε αςτίος λεμος πεδιυ.

— Τί ςτέκεςε; Τρόμακςες;... Αχ, εςι ςπυργιτάκι, ςπυργιτάκι! Κίτα-το το τρελο! — ίπε ο Μετελίτςα. — Στέκετε! Κι αν ςε πατύςα;...

Το πεδι μόλις ςινίλθε απτο φόβο-τυ κε κατέβαςε το χέρι.

— Κε γιατί ρίχτικες απάνο-μυ ςαν μπυρζυας; — ίπε φοβιζμένα ακόμα το πεδι. Με φόβιςες, εδο πέρα έχο άλογα...

— Α-άλογα; — κοροιδεφτικα ίπε ο Μετελίτςα. — Τί λες να ςε χαρο! — Ακύμπιςε ςτα πλεβρα τυ αλόγυ, γίριςε πίςο, κιτάζοντας το πεδι, κε άκςαφνα γέλαςε.

Το πεδι φοβιζμένα κε με διςπιςτία, ςκύπιςε τι μίτι-τυ, μα ςαν κατάλαβε, ότι τίποτα το φοβερο δεν ιπάρχι, μα αντίθετα όλα βγένον πολι έφθιμα, κατςύφιαςε το πρόςοπο έτςι, πυ ι μίτι-τυ πίγε προς τα πάνο κε επίςις, εντελος πεδιακίςτικα, κςεκαρδίςτικε ςτα γέλια. Ο Μετελίτςα δεν περίμενε ένα τέτιο πράμα κε κςεκαρδίςτικε ςτα γέλια πιο ιςχιρα· κάμποςα λεφτα γελύςαν κ'ι διο: ο ένας πιγενοερχόμενος μπρος-πίςο πάνο ςτι ςέλα, ο άλος, πεζμένος πάνο ςτο χόρτο, με τις παλάμες πάνο ςτι γι, τινάζονταν πίςο με όλο το ςόμα-τυ ςτιν κάθε νέα έκριχςι γέλιυ.

— Μ'έκανες να γελάςο, αφεντικο! — ίπε τέλος ο Μετελίτςα απολάςοντας το πόδι απτον αναβολέα. — Παράκςενος ίςε, αλίθια... — Πίδιςε ςτι γι κι άπλοςε τα χέρια ςτι φοτια.

Το πεδι έπαπςε να γελα κε τον κίταζε με έκπλικςι, ςάν-πος περίμενε ακόμα απ'αφτον τα πιο παράκςενα πράματα.

— Εφθιμος πυ ίςε, διάβολε! — ίπε ςτο τέλος.

— Εγο; — γέλαςε ο Μετελίτςα. — Εγο φίλε-μυ, ίμε έφθιμος.

— Εγο φοβίθικα τόςο πολι, — ομολόγιςε το πεδι. — Εδο πέρα ίνε τ'άλογα. Εγο πςίνο πατάτες...

— Πατάτες; Μπράβο! — Ο Μετελίτςα κάθιςε πλάι, χορις ν'αφίςι απτα χέρια-τυ τα χαλινάρια. — Κι απο πύ τις πέρνις τις πατάτες;

— Νά απο πύ τις πέρνο... Εδο έχι ένα ςορο! — κε το πεδι έδικςε με τα χέρια γίρο.

— Πα να πι κλέβις;

— Κλέβο. Δόςε να ςυ κρατίςο τ'άλογο. Εγο, φίλε-μυ, δεν τ'αφίνο, μι φοβάςε. Καλο άλογο, ίπε το πεδι, ρίχνοντας πεπιραμένι ματια πάνο στο αδίνατο, με τεντομένι κιλια άλογο, πυ ίχε ορέα κε μιόδικι κορμοςτασια. — Κι απο πύ ίςε;

— Καλο άλογο, — ςιμφόνιςε ο Μετελίτςα. — Κε ςί απο πύ ίςε;

— Νά — έδιχςε το πεδι προς το μέρος, όπυ φένονταν φοτιες. — Χιχινέζα λένε το χοριό-μας... Εκατον ίκοςι ςπίτια...

— Ετςι... Κ' εγο ίμε απτι Βορομπιόφκα, πίςο απτυ βυνυ τι ράχι. Ιςος να άκυςες;

— Απτι Βορομπιόφκα; Οχι, δεν άκυςα, — φένετε, μακρια ίνε...

— Μακρια.

— Κε γιατί ίρθες ςε μας;

— Πός να ςυ πο... Αφτο ίνε ιςτορία, πυ βαςτάι πολιν κερο... Εχο ςκοπο να αγοράςο άλογα απο ςας, λένε πος ςε ςας έχι πολα άλογα... Εγο, φίλε-μυ, αγαπο τ'άλογα, — ίπε πονιρα ο Μετελίτςα, — ολάκερι τι ζοί-μυ έβοςκα άλογα, μόνο πυ ίταν κςένα.

— Κ' εγο, τί νομίζις, δικά-μυ άλογα βόςκο; Τ'αφεντικυ ίνε...

Το πεδι έβγαλε απτο μανίκι-τυ μικρο λερο χερύλι μαςτιγιυ κε άρχιςε να ανακατόνι τι ςτάχτι. Απτι ςτάχτι κιλίςανε δελεαςτικα μάβρες πατάτες.

— Ιςος να θέλις πςομι; — ρότιςε. — Εχο, μόνο λίγο ίνε...

— Εφχαριςτο. Μόλις προ ολίγυ έφαγα. Ος εδο ίμε, — ίπε ο Μετελίτςα δίχνοντας το λεμο.

Το πεδι έςπαςε τιν πατάτα, τιν φίςιχςε, έχοςε τι μιςι ςτο ςτόμα μαζι με τι φλύδα, τι γίριςε πάνο ςτι γλόςα κε άρχιςε να μαςα με όρεχςι, κυνόντας τα μιτερα αφτια. Αφυ τι μάςιςε, κίταχςε το Μετελίτςα κε ίπε:

— Ορφανος ίμε. Απο μιςο χρόνο κ'εδο ίμε ορφανος. Τον πατέρα-μυ τον ςκότοςαν ι καζάκι, κε τιν μιτέρα-μυ ςκότοςαν, κε τον αδελφό-μυ...

— Ι καζάκι; — ανατινάχτικε απτιν θέςι-τυ ροτόντας ο Μετελίτςα.

— Αμ πιός άλος; Τυς σκότοσαν ολότελα άδικα. Κάψανε κε το σπίτι-μας. Κε όχι μονάχα το δικό-μας, μα δόδεκα σπίτια κάψανε. Κάθε μίνα κάνυν επιδρομι' νά κε τόρα σαράντα άνθροπι ίνε στο χοριο. Κε στο κέντρο τυ βόλοστ, στο χοριο Ρακίτνοε, πυ ίνε πίσο απτο δικό-μας το χοριο, εκι όλο το καλοκέρι στέκετε ολάκερο σίνταγμα. Νăκσερες τί αγριότιτες κάνυν! Πάρε πατάτα...

— Μα πός δεν φίγατε;... Να εδο έχετε θαβμάσιο δάσος... — Ο Μετελίτσα ανασικόθικε μάλιστα.

— Κε τί με τύτο, πυ έχυμε δάσος; Σε δάσος δεν μπορις να ζις σόνια. Κε εκσον απ'αφτο, έχι εκι βάλτο, πυ να βγις δεν μπορις.

— Κσέρις τί, — ίπε ο Μετελίτσα, σικονόμενος, — βόσκισε τ'άλογομυ κ'εγο θα πάγο στο χοριο. Σε σας βλέπο, όχι να αγοράσι κανις, μα κε το τελεφτέο-τυ μπορυν να τυ πάρυν...

— Γιατί έτσι γρίγορα; Κάτσε!.. — ίπε το τσοπανόπυλο, πυ μέ μας λιπίθικε κε σικόθικε. — Μοναχος σαν ίνε κανένας εδο στεναχορέβετε, — επεκσίγισε με λιπιρι φονι, κιτόντας το Μετελίτσα με μεγάλα ιγρα μάτια, γιομάτα παρακάλια.

— Δεν γίνετε, φίλε-μυ. — Ο Μετελίτσα έκανε χιρονομία με τα χέρια. — Πρέπι να τα μάθο, όσπυ ίνε ακόμα σκοτάδι... Γρίγορα θα επιστρέπσο. Ας δέσυμε τα πόδια τυ αλόγυ... Πύ βρίσκετε ο πιο μεγάλος-τυς;

Το πεδι εκσίγισε, πός να βρι το σπίτι τυ παπα, όπυ βρίσκετε ο αρχιγος τις ιλαρχίας, κε πός μπορι να περάσι καλίτερα απο πίσο.

— Σκιλια έχετε πολα;

— Οσα θες, μα δεν ίνε άγρια.

Ο Μετελίτσα, αφυ έδεσε τα πόδια τυ αλόγυ κε αποχερέτισε το πεδι, πίρε το δρόμο στο μανοπάτι κατα μίκος τυ ποταμυ. Το πεδι με λίπι τον κίταζε, όσπυ εκσαφανίστικε στο σκοτάδι.

2

Σε μισι όρα ο Μετελίτςα ίταν κοντα στο χοριο. Το μονοπάτι πίγενε προς τα δεκςια, μα αφτος εκςακολυθύςε να πάι πάνο στο θεριζμένο λιβάδι, όςπυ ςινάντιςε περιβόλια τον χοραφιον.

Το χοριο κιμύνταν πια· ι φοτιες έζβιςαν· στο φος τον αςτεριον μόλις φένονταν ι θερμες αχιρένιες στέγες τον ςπιτιον.

Ο Μετελίτςα, αφυ πέραςε διο ςοκάκια, έςτρεπςε ςε τρίτο. Τα ςκιλια τον ςινόδεβαν με αβέβεα βραχνιαζμένα γαβγίζματα, ςάν-πος να φοβίθικαν τα ίδια, μα κανένας δεν βγίκε στο δρόμο, δεν τον φόνακςε.

Ο Μετελίτςα πέραςε μερικα ακόμα ςοκάκια, έςτρεπςε κοντα στιν εκλιςία, κε τέλος βρέθικε στα μπογιατιζμένα κάνκελα τυ κίπυ τυ παπυ. Ο Μετελίτςα έρικςε γίρο ματιες, αφινκράςθικε κε, μι βρίςκοντας τίποτα το ίποπτο, αθόριβα κε γρίγορα πίδιςε απτα κάνκελα.

Τα δέντρα τυ κίπυ ίταν πικνα κε πολίκλαδα, μα τα φίλα πέςανε

πια. Ο Μετελίτσα, σχεδον δίχος να αναπνέι, προχορύσε πιο βαθια. Ακσαφνα ι θάμνι τέλιοσαν, κε ίδε προς τ'αριστερά-τυ φοτιζμένο παράθιρο. Το παράθιρο ίταν ανιχτο. Εκι πέρα κάθονταν άνθροπι. Ισιο, μαλακο φος απλόνονταν πάνο στα πεζμένα φίλα, κε ι μιλιες φένονταν μέσα στο φος, σαν χρισαφένιες...

Ι άνθροπι πέζανε χαρτια γίρο απτο τραπέζι, στο βάθος τυ δοματίυ. Προς τα δεκσια κάθονταν ένας μικρος γέρος παπας με γιαλιζμένα μαλια· τα αδίνατα μικρα χέρια-τυ πιγενοέρχονταν επιδέκσια πάνο στο τραπέζι, μιράζοντας με τα μικρα δάχτιλα τα χαρτια. Αντίκρι στο Μετελίτσα κάθονταν ένας όμορφος, χοντρος ακσιοματικος με πίπα στα δόντια. Ο Μετελίτσα τον εκσέλαβε για αρχιγο τις ιλαρχίας. Αριστερα κάθονταν ακσιοματικος με μάβρι παπάχα κε κάπα δίχος επομίδες, μέσα στιν οπία χόνονταν κάθε φορα, ίστερα αφυ έριχνε το χαρτι.

Ο Μετελίτσα, σκίφτοντας κε πιγένοντας πίσο προς τα πλάγια, κατέβικε απτο παράθιρο. Μόλις έστρεπσε προς τιν αλέα, προσέκρυσε άκσαφνα πρόσοπο με πρόσοπο με έναν άνθροπο, πυ φορύσε καζάκικο μανδία, ριγμένο στον ένα όμο· απο πίσο-τυ φένονταν άλι διο.

— Τί κάνις εσι εδο; — ρότισε με απορία αφτος ο άνθροπος, κρατόντας το μανδία, πυ παρ' ολίγο να πέσι, όταν σινάντισε το Μετελίτσα.

Ο Μετελίτσα, πίδισε στιν πάντα κε ρίχτικε μέσα στυς θάμνυς.

— Στάσυ! Πιάστε τον! Πιάστε-τον! Εδο!.. Ει!.. — φόνακσαν κάμποσες φονες. Ακύσθικαν αρει πιροβολιζμι.

Ο Μετελίτσα, πυ μπερδέφτικε στυς θάμνυς κε έχασε το κασκέτο-τυ, έτρεχε στα κυτυρυ, μα ι φονες στέναζαν, ύρλιαζαν κάπυ μπροστα, κε άγριο γάβγιζμα σκιλιυ έρχονταν απτο δρόμο.

— Νά-τος, πιάστε-τον! — φόνακσε κάπιος, τρέχοντας προς το Μετελίτσα με απλομένο χέρι. Ενα βόλι σφίρικσε όλος διόλυ πλάι απτ' αφτι.

Ο Μετελίτσα επίσις πιροβόλισε. Ο άνθροπος, πυ έτρεχε πάνο-τυ, πεδυκλόθικε κ' έπεσε.

— Πσέματα λες, δεν με πιάνις . . . — ίπε θριαμβεφτικα ο Μετελίτσα, πυ ός τιν τελεφτέα στιγμι δεν πίστεβε, ότι μπορυν να τον πιάσυν.

Μα κάπιος μεγάλος κε βαρις έπεσε πάνο-τυ απο πίσο κε τον έσφινχσε με το βάρος-τυ. Ο Μετελίτσα προσπάθισε να απελεφθερόσι το χέρι-τυ, μα ένα δινατο χτίπιμα στο κεφάλι τον χσεκύφανε . . .

Κατόπιν τον χτιπύσαν με τι σιρα, κε, ακόμα ίστερα αφυ λιποθίμισε εσθάνονταν αφτα τα χτιπίματα επι πολιν κερο ...

3

Στι χαμιλοσια, όπυ κιμύνταν το απόςπαζμα τυ Λέβινςον, ίταν ςκοτινα κε ιγρα, μα απτο πορτοκαλι άδεντρο μέρος πίςο απτι Χαυνιχέτζα φάνικε ο ίλιος, κε ςιγα-ςιγα απλόθικε ι μέρα πάνο ςτιν τάιγα.

Κίνος πυ ίταν τις ιπιρεςίας, ζαρομένος κοντα ςτ' άλογα, άκυςε ςτον ίπνο-τυ επανιλιμένο ίχο, όμιο με μακρινο πιροβολιζμο πολιβόλυ κε αναπίδιςε φοβιζμένος, αρπάζοντας το τυφέκι-τυ. Μα δεν ίταν τίποτα άλο, παρα ένας δριοκολάπτις, πυ χτιπύςε πάνο ςε γέρικι κλίθρα κοντα ςτον ποταμο.

Ο τις ιπιρεςίας έβρ'ςε κε, ςυφρόνοντας απτο κρίο, κυκυλόθικε τον τρίπιο μανδία κε βγίκε ςτο άδεντρο μέρος.

,,Κι ο Μετελίτςα ακόμα δεν φάνικε... φένετε θα παράφαγε

κε κιμάτε βαθια σε κάπια καλίβα, ενο εμις καθόμαστε εδο πιναζμένι", σκέφτικε ο τις ιπιρεσίας.

Δεν αποφάσισε να ανισιχίσι το Λέβινσον κε εκσίπνισε το βοιθό-του Μπακλάνοφ.

— Τί; Δεν ίρθε; — ρότισε ο Μπακλάνοφ, γυρλόνοντας αpτον ίπνο τα μάτια-τυ, πυ δεν καταλάβεναν τίποτα. Πός δεν ίρθε; Μα όχι, αδερφε, δεν μπορι να γίνι τέτιο πράμα... Α, νε! Κσίπνα το Λέβινσον. — Αναπίδισε, έσφιξε με γρίγορι κίνισι τι ζόνι, κε σύφροσε τα φρίδια-τυ κοντα στι μίτι.

Ο Λέβινσον, όσο βαθια κε αν κιμόνταν, αμέσος άνιξε τα μάτια κε έκατσε. Αφυ έριξε ματια σ' εκίνον, πυ ίτανε τις ιπιρεσίας κε στον Μπακλάνοφ, κατάλαβε, ότι ο Μετελίτσα δεν ίρθε κε ότι ίνε πια κερος να εκσορμίσυν. Αμέσος βρέθικε στα γόνατα κε, άρχισε να τιλίσι τιν πσάθα, απαντόντας στις ανίσιχες εροτίσις τυ Μπακλάνοφ.

— Ε, κε τί; Ετσι κε σκεφτόμυνα... Βέβεα θα τον σιναντίσυμε στο δρόμο.

— Κι αν δεν τον σιναντίσυμε;

— Αν δεν τον σιναντίσυμε; Ακυ, δεν έχις σπάγκο να δέσυμε τιν πσάθα;

— Σίκο, σίκο, φοράδα! Εμπρος για το χοριο! — φόναζε ο τις ιπιρεσίας, σκυντόντας με τα πόδια τυς κιμόμενυς. Απτα χόρτα σικόνονταν τα αναμαλιάρικα κεφάλια τον παρτιζάνον.

Δίσκολα μπορύσαν να εκσικιοθυν ι άνθροπι με τι σκέπσι, ότι ο Μετελίτσα μπορύσε να πέσι στα χέρια τυ εχτρυ. Ο κάθε παρτιζάνος τιν έδιοχνε μακρια με φόβο κε προσπάθια. Αντίθετα, ι ιδέα τυ τις ιπιρεσίας, ότι ο λοχίας „παράφαγε κε κιμάτε κάπυ σε μια καλίβα", αν κε δεν πίγενε καθόλυ στο ζβέλτο Μετελίτσα, πυ εχτελύσε τα πάντα όσα τυ ανάθεταν, ι ιδέα αφτι αποκτύσε περισότερυς οπαδυς. Πολι παραπονύνταν ανιχτα για „τιν προστιχια κε τιν ασινιδισία" τυ Μετελίτσα κε γενίκανε φόρτομα τυ Λέβινσον απετόντας να εκσορμίσυν αμέσος για να τον σιναντίσυν. Κι όταν ο Λέβινσον έδοσε στο τέλος διαταγι να εκσυρμίσυν, στο από-

σπαζμα χαρίκανε τόσο πολι, λες κε μ' αφτι τι διαταγι τέλιοναν όλα τα κακα κε ι περιπλανίσις.

Προχορίσανε μια-διο όρες, μα ο λοχίας με τα όμορφα μάβρα μαλια δεν φένονταν στο μονοπάτι.

Προχορίσανε άλο τόσο, κε όμος δεν σιναντίσανε κσανα το λοχία.

Στο άκρο τις τάιγας ίρθαν σιοπιλι όλι.

4

Ο Μετελίτςα κςίπνιςε ςε μεγάλο ςκοτινο ςαράι· κίτονταν πάνο ςε γιμνι ιγρι γι. Με μιας θιμίθικε όλα όςα τυ ςινέβικαν. Τα χτιπίματα, πυ τυ κατέβαςαν, βούςαν ακόμα στο κεφάλι-τυ, τα μαλιά-τυ αποκςιράθικαν μέςα στο έμα — ένιοθε αφτο το αποκςεραμένο έμα στο μέτοπο κε ςτα μάγυλά-τυ.

Ι πρότι ςκέπςι, πυ τυ ίρθε στο κεφάλι, ίταν ι ςκέπςι, αν μπορύςε να φίγι. Εκςέταςε όλο το ςαράι, έπςακςε όλες τις τρίπες, εδοκίμαςε μάλιςτα να σπάςι τιν πόρτα. Παντυ προςέκρυε ςε κρίο κςίλο, ι δε χαραμάδες ίταν τόςο μικρες, πυ μετα διςκολίας άφιναν να περάςι το θαμπο λικόφος τις φτινοποριάτικις προίας.

Ο Μετελίτςα δεν πρόφταςε ακόμα να κάνι επιθεόριςι όλο το ςα-

ράι, κε πίσο απτιν πόρτα ακύσθικαν πατίματα, έτριξε ο σίρτις, κε μαζι με το σταχτι, προινο φος μπίκαν στο σαράι διο καζάκι με όπλο κε με σιρίτια στα πανταλόνια.

Βλέποντάς-τον, στάθικαν αναποφάσιστα κοντα στιν πόρτα· εκίνος, πυ ίταν πίσο, μυθόνιζε ανίσιχα.

— Πάμε πατριότι, — ίπε τέλος ο μπροστινος.

Ο Μετελίτσα, κλίνοντας με πίζμα το κεφάλι, βγίκε όκσο.

Σε λίγο στέκονταν μπροστα στο γνοστό-τυ άνθροπο — με μάβρι παπάχα κε κάπα — στιν ίδια κάμαρι, πυ κατασκόπεβε τι νίχτα απτον κίπο τυ παπα. Αφτυ πέρα, απλομένος στιν πολιθρόνα, με απορία, όχι αφστιρα κιτάζοντας το Μετελίτσα κάθονταν ο όμορφος, παχις ακσιοματικος, πυ ο Μετελίτσα τον εκσέλαβε χτες για αρχιγο τις ιλαρχίας. Τόρα κιτόντας κε τυς διο, κατάλαβε, ότι αρχιγος ίταν όχι αφτος ο παχις ακσιοματικος, αλα ο άλος — με τιν κάπα.

— Μπορίτε να πάτε, — ίπε διακεκομένα αφτος ο άλος, κιτόντας τυς καζάκυς, πυ σταματίσανε κοντα στιν πόρτα.

Αφτι, σκυντόντας αδέκσια ο ένας τον άλο, βγίκαν απτιν κάμαρα.

— Τί έκανες χτες στον κίπο; — αρότισε γρίγορα ο αρχιγος, σταματόντας μπροστα στο Μετελίτσα κε κιτόντας-τον κατάματα...

Ο Μετελίτσα σιοπόντας, κάρφοσε πάνο-τυ τα μάτια-τυ κοροιδεφτικα, αντέχοντας στι ματιά-τυ, κυνόντας λίγο τα ατλάσινα μάβρα φρίδια κε δίχνοντας με όλι τιν όπσι-τυ, ότι δεν θα πι τίποτα.

— Ασε αφτες τις ανοισίες, — ίπε κσανα ο αρχιγος, χορις να θιμόσι καθόλυ κε να ανεβάσι τι φονί-τυ.

— Κε τί να μιλίσο τυ κάκυ; χαμογέλασε ο λοχίας. Ο αρχιγος τις ιλαρχίας περιεργάζονταν επι κάμποσα δεφτερόλεπτα το παγομένο σκεπαζμένο με κοκίδες πρόσοπό-τυ, το πασαλιμένο με αποκσιραμένο έμα.

— Το λιπον ντόπιος ίσε, ίτε ίρθες απο κάπυ;

— Αστε-τα, εβγενέστατε!... — ίπε αποφασιστικα ο Μετελίτσα, σφίνκοντας τις γροθιες κε μόλις σινκρατύμενος, για να μι ριχτι καταπάνο-τυ.

— Αχα! — για πρότι φορα αναφόνιςε ιχιρα κε με θαβμαζμο ο άνθροπος, πυ φορύςε κάπα. Εβγαλε απτι θίκι ρεβόλβερ κε το κύνιςε μπροςτα ςτι μίτι τυ Μετελίτςα. Ο λοχίας έςτρεπςε προς το παράθιρο κε βιθίςτικε ςε ςιοπι.

Ιςτερα απ' αφτο, όςο κι αν τον φοβέριζαν με ρεβόλβερ, όςο κι αν τυ ζιτύςαν να διηγιθι ςοςτα όλα, ιποςχόμενι πλίρι ελεφθερία, δεν πρόφερε ύτε μια λέκςι, μάλιςτα δεν κίτακςε ύτε μια φορα κίνυς πυ τον ροτύςαν.

Στι βράςι τις ανάκριςις ανίχτικε λαφρα ι πόρτα, κε κάπιο μαλιαρο κεφάλι, με μεγάλα φοβιζμένα κε ανόιτα μάτια, χόθικε ςτιν κάμαρα.

— Αχα, — ίπε ο αρχιγος τις ιλαρχίας, — μαζοχτίκατε πια; Πες τα πεδια να πάρυν αφτο το παλικάρι.

Ι ίδιι διο καζάκι βγάλανε όκςο το Μετελίτςα κε, δίχνοντάς-τυ τιν ανιχτι αβλόπορτα, τον ακολύθιςαν. Ο Μετελίτςα δεν γίριςε να κιτάκςι, μα εςθάνονταν, πος ι διο ακςιοματικι επίςις έρχοντε απο πίςο. Βγίκαν ςτιν πλατία τις εκλιςίας. Εκι, κοντα ςε καλίβα φιαζμένι απο δοκυς, ίταν μαζομένος κόζμος, περικικλομένος απο έφιπυς καζάκυς.

Ο Μετελίτςα κίτακςε όλο αφτο το ταλαντεβόμενο, πολιπίκιλο, ίςιχο πλίθος τον χορικον, τον πεδιον, τον φοβιζμένον γινεκον, τα κορίτςια με χροματιςτες μαντίλες, τυς καβαλάριδες, ςτολιζμένυς, τεντομένυς κε καθαρυς, όπος τυς ζογράφιζαν ςτις ικόνες. Πέραςε ανάμεςα απτο πλίθος, κε ςταμάτιςε κοντα ςτον εκςόςτι τις καλίβας. Ι ακςιοματικι τον προςπέραςαν κε ανέβικαν ςτον εκςόςτι.

— Εδο, εδο, — τυ ίπε ο αρχιγος τις ιλαρχίας, δίχνοντάς-τυ θέςι πλάι. Ο Μετελίτςα αμέςος ανέβικε το ςκαλοπάτι κε ςτάθικε πλάι-τυ.

Τόρα τον βλέπανε καλα όλι — ίταν με γερι κορμοςταςια, με μάβρα μαλια, με μαλακες ελαφίςιες νκέτες, με κςεκυμπομένι πυκαμίςα, πάνο απτιν οπία ίταν περαζμένο ςφιχτα λυρι με πιχτες πράςινες φύντες, πυ κςεπρόβαλαν κάτο απτι φανέλα.

— Πιός κςέρι αφτον τον άνθροπο; ρότιςε ο αρχιγος κιτόντας

όλυς με οκςία διαπεραςτικι ματια, σταματόντας για ένα δεφτερόλεπτο πότε στο ένα, πότε στο άλο πρόσοπο.

Κι ο καθένας, πάνο στον οπίο σταματύςε αφτι ι ματια, ανιγοκλίνοντας τα μάτια κε ανιςιχόντας κατέβαζε το κεφάλι.

— Κανένας δεν τον κςέρι; — κςανα ρότιςε ο αρχιγος. — Τόρα θα το εκςακριβόςυμε... Νετζιτάιλο! — φόνακςε, κάνοντας με το χέρι κίνιςι προς τιν πλεβρα, όπυ πάνο σε κςανθόπιρο άλογο κάθονταν ιπςίλος ακςιοματικος με μακρι καζάκικο μανδία.

Το πλίθος ανιςίχιςε· εκίνι, πυ στέκονταν μπροστα, στρέπςανε πίςο — κάπιος με μάβρο γελέκο σκυντύςε κι άνιγε αποφαςιστικα δρόμο ανάμεςα στο πλίθος, γέρνοντας το κεφάλι έτςι, πυ φένονταν μονάχα το ζεςτο απο γύνα καπέλο-τυ.

— Αφίστε-με να περάσο, αφίστε-με! — έλεγε γρίγορα-γρίγορα, ανίγοντας δρόμο με το ένα χέρι, κε με τ'άλο οδιγόντας κάπιον απο πίςο-τυ.

Τέλος έφταςε ός τον εκςόστι, κε όλι ίδαν, ότι κρατα απτο χέρι ένα ιςχνο με μάβρα μαλια πεδι, πυ φορύςε μακρι σακάκι. Το πεδι γύρλοςε τα μάβρα μάτια-τυ κε κίταζε με φόβο μια το Μετελίτςα, μια τον αρχιγο τις ιλαρχίας. Το πλίθος ανιςίχιςε, ακύστικαν ιςχιρότερα ι αναστεναγμι κε ι χαμιλόφονι ομιλία τον γινεκον. Ο Μετελίτςα κίτακςε προς τα κάτο κι άκςαφνα αναγνόριςε στο μαβρόμαλο πεδι το τςοπανόπυλο, στο οπίο άφιςε χτες τ'άλογό-τυ.

Ο χορικος, πυ το κρατύςε απτο χέρι, έβγαλε το καπέλο κε ιποκλινόμενος μπροστα στον αρχιγο, άρχιςε:

— Να αφτο το τςοπανόπυλό-μυ...

Μα φοβύμενος, φένετε, ότι δεν θα τον ακύςυν, έγιρε προς το πεδι κε, δίχνοντας με το δάχτιλο το Μετελίτςα, ρότιςε:

— Αφτος ίνε;

Κατα διάρκια λίγον δεφτερόλεπτον το τςοπανόπυλο κε ο Μετελίτςα κίταζαν κατεφθίαν ο ένας στα μάτια τυ αλυνυ. Κατόπι το πεδι έτρεπςε τι ματιά-τυ στον αρχιγο τις ιλαρχίας, κατόπι στον χορικο, πυ τυ κρατύςε το χέρι, αναστένακςε βαθια κε κύνιςε αρνιτικα το κεφάλι...

Το πλίθος, πυ σιοπύσε τόσο, όστε ακύονταν ο θόριβος πυ έκανε το μοσχάρι μέσα στο κλυβι στυ επίτροπυ τις εκλισίας, αναταράχτικε λίγο κε κσανα νεκρόθικε.

— Μα μι φοβάσε, ανόιτε, μι φοβάσε, — φρόντιζε να τον καταπίσι ο χορικος με χαιδεφτικι τρεμύλα τις φονις, δίχνοντας γρίγορα με το δάχτιλο το Μετελίτσα. — Μα πιος ίταν, αν όχι αφτος; Ομολόγισε, ομολόγισε... Α-α βρομόπεδο!.. ίπε άκσαφνα με λίσα κε τράβικσε μ'όλι τι δίναμι το πεδι απτο χέρι. — Αφτος ίνε, εβγενέστατε, — πιός άλος μπορι να ίνε; Μόνο πυ φοβάτε το πεδι˙ κε πιός άλος μπορι να ίνε, αφυ τ'άλογο ίνε σελομένο κε στιν τσάντα έχι θίκι ρεβόλβερ... Ιρθε τι νίχτα στι φοτια. „Βόσκισε, — λέι, — τ'άλογό-μυ", κε ο ίδιος πίγε στο χοριο˙ το πεδι δεν περίμενε — κσιμέροσε πια — δεν περίμενε, έδιοκσε τ'άλογο˙ κε τ'άλογο ίνε σελομένο, κ'ι θίκι τυ ρεβόλβερ στιν τσάντα... Πιός άλος μπορι να ίνε;

— Πιός ίρθε; Τί θίκι ρεβόλβερ; — ρότισε ο αρχιγος.

Ο χορικος τἄχασε πιο πολι έσφικσε το καπέλο κε κσανα, μπερδεβόμενος, διιγίθικε, πος ο τσοπάνος-τυ έδιοκσε το πρoι κσένο άλογο — σελομένο κε με θίκι ρεβόλβερ στιν τσάντα.

— Ετσι ε! — ίπε παρατεταμένα ο αρχιγος τις ιλαρχίας. — Μα αφτος δεν το ομολογα; — ίπε δίχνοντας το πεδι. — Μα δόστον εδο, εμις θα τον ροτίσυμε με το δικό-μας τρόπο.

Το πεδι, σκυντύμενο απο πίσο, πλισίασε τον εκσόστι, μι αποφασίζοντας όμος να ανέβι πάνο. Ο ακσιοματικος έτρεκσε απτα σκαλοπάτια, το έπιασε απτυς ισχνυς τρέμοντας όμυς κε, τραβόντας-το προς τον εαφτό-τυ, κάρφοσε στα στρονκιλα απτο φόβο μάτια-τυ τα δικά-τυ διαπεραστικα κε φοβερα μάτια.

— Α- α . . . α! . . . — κσεφόνισε άκσαφνα το πεδι, γιρνόντας τ' ασπράδια τον ματιόν-τυ.

— Μα τί θα γίνι; — αναστέναksε, μι σινκρατύμενι, μια γινέκα. Τιν ίδια στιγμι κάπιο γρίγορο κε εβλίγιστο κορμι ρίχτικε απτον εκσόστι. Το πλίθος κσιπάστικε, έσφικσε τα χέρια, — ο αρχιγος τις ιλαρχίας έπεσε απο δινατο σκύντιμα . . .

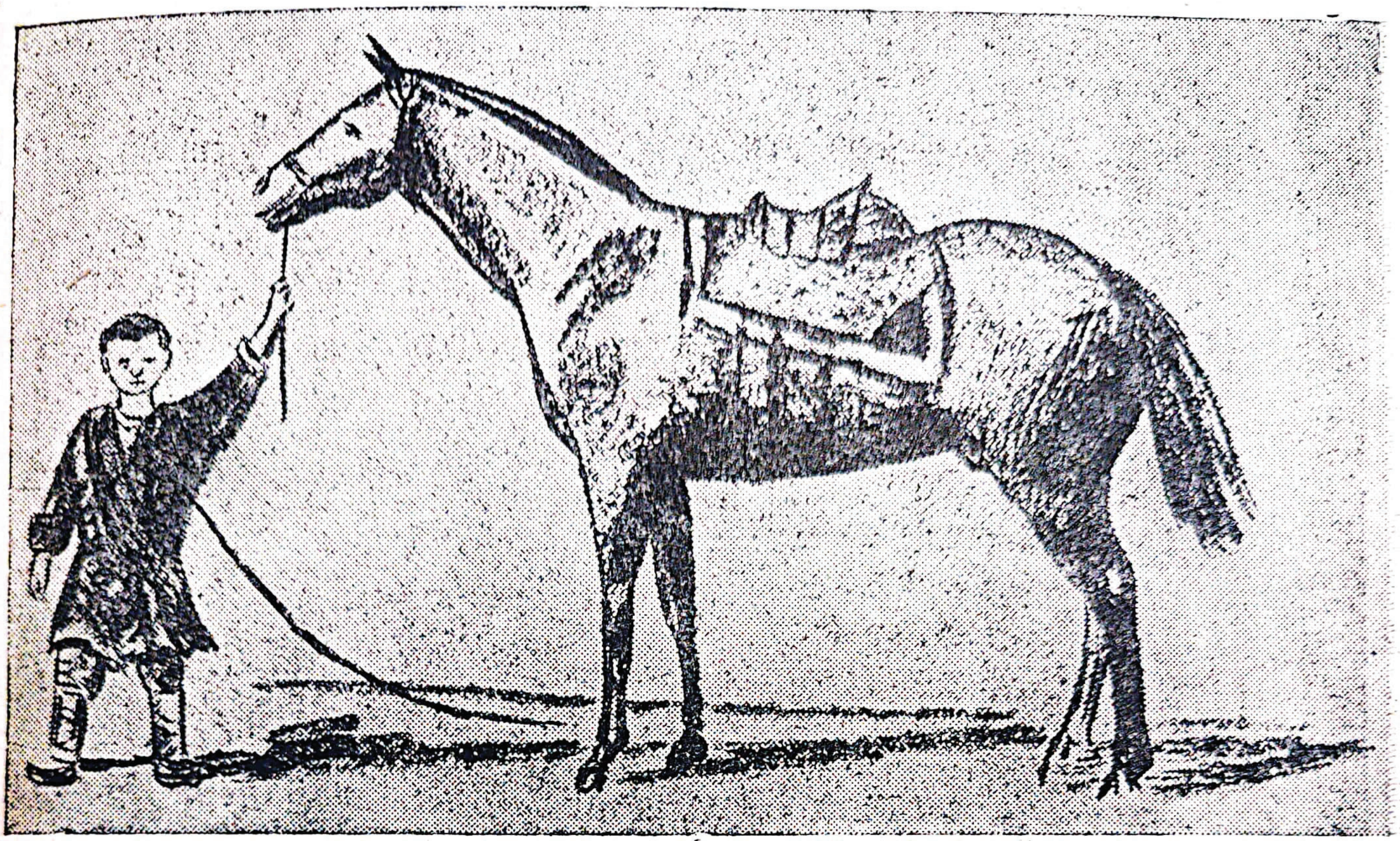
— Πιροβολίςτε-τον! . . Μα τί ίνε αφτο; — κςεφόνιςε ο όμορφος ακςιοματικος, απλόνοντας τιν απαλάμι κε κςεχνόντας, φένετε, ότι, ο ίδιος μπορι να πιροβολι.

Κάμποςι καβαλάριδες ρίχτικαν στο πλίθος, ςκορπίζοντας με τ'άλογα τυς ανθρόπυς. Ο Μετελίτςα ρίχτικε πάνο στον εχτρο μ'όλο-τυ το ςόμα, φρόντιζε να τον πιάςι απτο λεμο, μα κίνος λίγιζε, απλόνοντας τιν κάπα, πυ έμιαζε μάβρα φτερα, κε γαντςόνονταν σπαζμοδικα απτι ζόνι, φροντίζοντας να βγάλι το ρεβόλβερ. Τέλος κατόρθοςε να κςεκυμπόςι τι θίκι τυ ρεβόλβερ, κε τιν ίδια στιγμι, πυ ο Μετελίτςα τον έπιαςε απτο λεμο, πιροβόλιςε πάνο-τυ κάμποςες φορες κατα ςιρα.

Οταν ι καζάκι, πυ έφταςαν, ςέρνανε το Μετελίτςα απτα πόδια, αφτος ακόμα έπιανε τα χόρτα, φροντίζοντας να αναςικόςι το κεφάλι, μα αφτο δίχος δίναμι έπεφτε κε ςέρνονταν πάνο στι γι.

— Νετζιτάιλο! — φόνακςε ο όμορφος ακςιοματικος. — Μάζοκςε τιν ιλαρχία! . . Θα πάτε κε ςις; — ρότιςε τον αρχιγο. — Αλογο στο δικιτι!

Μετα μιςι όρα ι καζάκικι ιλαρχία με όλα τα όπλα κε τα πολεμοφόδια βγίκε απτο χοριο κε κάλπαζε προς τα πάνο, στο δρόμο, απτον οπίο ίρχονταν τιν περαζμένι νίχτα ο Μετελίτςα.

5

Ο Μπακλάνοφ, πυ δοκίμαζε μαζι μ'όλυς άκρα ανιςιχία, δεν βάςταχςε στο τέλος.

—Ακυ, ας πάγο εγο μπροστα, — ίπε ςτο Λέβινςον. — Ο διάβολος το κςέρι τι μπορι να ςινέβικε.

Χτίπιςε με τα σπιρύνια τ'άλογο κε γριγορότερα μάλιςτα απ'ότι το περίμενε έφταςε στιν άκρι τυ δάςυς. Δεν χριάςτικε οςτόςο να ανεβι ςε ςτέγι — όχι μακρίτερα απο μιςο βέρςτι καταβένανε απτο λόφο πενίντα καβαλάριδες.

Ο Μπακλάνοφ ςινκρατίθικε, κρίφτικε ςτυς θάμνυς, θέλοντας να εκςελένκςι αν θα φανυν πίςο απτο λόφο νέα αποςπάζματα. Κανένας άλος δεν φάνικε˙ ι ιλαρχία προχορύςε με βίμα, με αρεομένες τις γραμες˙ κρίνοντας απτο καμπυροτο κάθιζμα τον ανθρόπον κε απτο

πος κυνύςαν τα κεφάλια-τυς τ' άλογα, ι ιλαρχία μόλις προ ολίγυ κάλπαζε.

Ο Μπακλάνοφ γίριςε πίςο, κε παρ' ολίγο να πέςι πάνο στο Λέβινςον, πυ ίρθε ςτιν άκρι τυ δάςυς. Εκανε νόιμα να ςταματίςι.

— Πολι; — ρότιςε ο Λέβινςον, ακύοντάς-τον.

— Πενίντα άνθροπι.

— Πεζικο;

— Οχι, καβαλάριδες . . .

— Κυμπρακ, Ντύμποφ, γρίγορα! — διάτακςε ςιγα ο Λέβινςον.— Ο Κυμπρακ στι δεκςια πτέριγα, ο Ντύμποφ ςτιν αριςτερι . . .

Μεταδίνοντας ςτον Μπακλάνοφ τι διίκιςι τυ υλαμυ τυ Μετελίτςα κε δίνοντάς-τυ διαταγι να μίνι εδο, βιάςτικε ο ίδιος κε πίγε μπροςτα απτιν αλιςίδα, κυτςένοντας λίγο κε κυνόντας το μάυζερ.

Μι βγένοντας απτυς θάμνυς, τοποθέτιςε τιν αλιςίδα κι ο διος με τι ςινοδία ενος παρτιζάνυ χόθικε ςτα δέντρα.

Ι ιλαρχία ίταν ολότελα πλιςίον. Απτις κίτρινες λυρίδες τον πανταλονιον ο Λέβινςον κατάλαβε, ότι ίταν καζάκι. Ιδε κε το διικιτι με τι μάβρι κάπα.

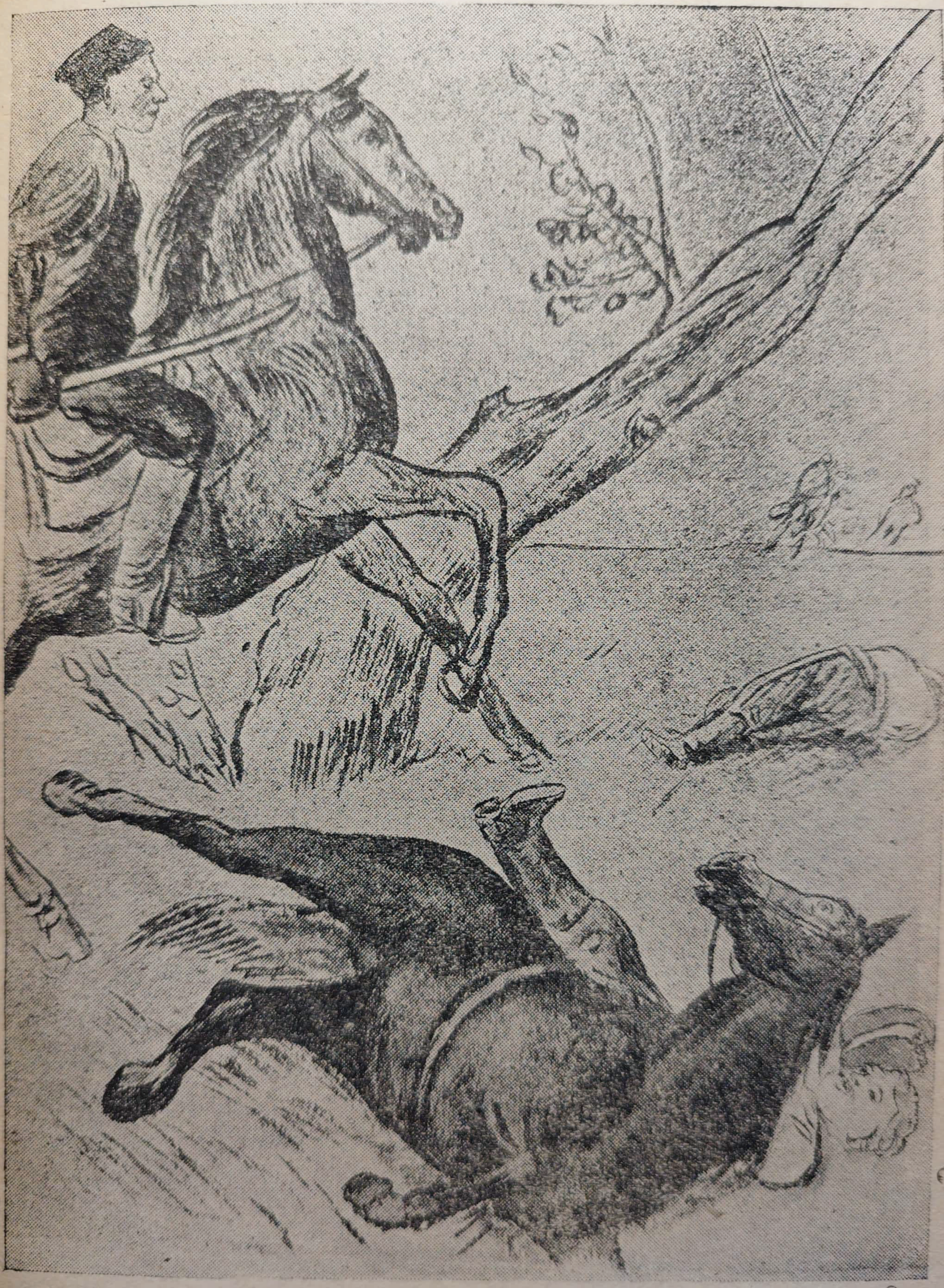
— Πες να ρθυν εδο, — πςιθίριςε ςτον παρτιζάνο, — μονάχα ας μι ςικοθυν πάνο, ιδεμι . . . Τί ςτέκεςε; εμπρος! . . . — κε τον ςκύντιςε, ςυφρόνοντας τα φρίδια.

Ι ιλαρχία ίταν πια τόςο πλιςίον, πυ ακύονταν τα ποδοβολιτα τον αλόγον κε ι ςινκρατύμενες ομιλίες τον καβαλάριδον· μπορύςε κανένας να διακρίνι ακόμα κε κςεχοριςτα πρόςοπα.

Ο Λέβινςον ίδε τιν έκφραςι τον προςοπόν-τυς, προπάντον ενος, όμορφυ κε χοντρυ ακςιοματικυ, πυ μόλις βγίκε με πίπα ςτα δόντια κε πυ κρατύνταν πολι άςχιμα πάνο ςτι ςέλα.

Υλααα-μος! . . . φόνακςε άκςαφνα ο Λέβινςον με λεπτι παρατεταμένι φονι. — Πιρ! . .

Ο όμορφος ακςιοματικος, ακύοντας τυς πρότυς ίχυς τις φονίς-τυ, ςίκοςε με απορία το κεφάλι. Το ίδιο δεφτερόλεφτο το καπέλο πέτακςε απτο κεφάλι-τυ, κε το πρόςοπό-τυ πίρε πολι φοβιςμένι έκφραςι.

— Πιρ! . . φόνακσε κσανα ο Λέβινσον κε πιροβόλισε κι ο ίδιος, φροντίζοντας να πετίχι τον όμορφο ακσιοματικο.

Ι ιλαρχία ανακατόθικε. Πολι, μετακσι αφτον κε ο όμορφος ακσιοματικος, πέσανε στι γι. Κατα τι διάρκια κάμποσον δεφτερόλεπτον ι σαστιζμένι άνθροπι κε τ' άλογα, πυ σικόθικαν πάνο στις μίτες τον ποδιόν-τυς, μένανε ς' ένα μέρος, φονάζοντας κάτι-τι, πυ λόγο τον πιροβολιζμον δεν ακύονταν. Κατόπι μέσα απ' όλι αφτι τι σίνχισι βγίκε ένας καβαλάρις, με μάβρι παπάχα κε κάπα, κε κάλπαζε πάνο-κάτο μπροστα στιν ιλαρχία, σινκρατόντας τ' άλογο, κυνόντας το σπαθι. Ι επίλιπι, όπος φένετε, δεν τον ιπάκυαν — μερικι τὄδοσαν δρόμο, μαστιγόνοντας τ' άλογα· όλι ι ιλαρχία ρίχτικε κατόπιν-τυς.

Ι παρτιζάνι πίδισαν απτι θέσι-τυς, ι πιο τολμιρι ρίχτικαν σε καταδίοκσί-τυς, πιροβολόντας ενο προχορύσαν.

— Τ' άλογα! — φόνακσε ο Λέβινσον. — Μπακλάνοφ, εδο! Στ' άλογα!... Ο Μπακλάνοφ όρμισε, κατεβάζοντας κάτο το χέρι με το σπαθι, πυ έλαμπε, σαν σελινίτις· πίσο-τυ ρίχτικε με κλανκι ο υλαμος τυ Μετελίτσα...

Οταν ι μάχι τελίοσε κε ι καζάκικι ιλαρχία, αφυ έχασε ανθρόπυς κε άλογα, κρίφτικε στο δάσος τις σιμίδας, ι παρτιζάνι ζίτισαν τον ανιχνεφτί-τυς. Ι καζάκι τον έρικσαν ς' ένα σοκάκι πίσο απο μια μεγάλι καλίβα, κάτο απτο φράχτι. Ο Μετελίτσα κίτονταν πάνο στο ένα πλεβρο, κε τα μαλιά-τυ ίταν ανακατομένα με τα φτινοπορινα μαραμένα χόρτα.

Πρότος εκάλπασε στο χοριο ο υλαμος τυ Μετελίτσα. Ι άνθροπι βιάζονταν, σφίχτικαν γίρο στο σόμα τυ δικιτί-τυς, ο δε Μπακλάνοφ, αφυ γονάτισε, ανασίκοσε προσεχτικα απτι γι το μαβρόμαλο κεφάλι τυ δικιτι τυ υλαμυ.

— Λιπον; — ρότισε ο Λέβινσον, πυ πλισίασε.

— Δεν αναπνέι... — απάντισε σιγα ο Μπακλάνοφ, χορις να σικόνετε απτι γι.

Αφτι τι στιγμι φάνικε ανάμεσα στυς παρτιζάνυς το τσοπανόπυλο. Πίγενε ανάμεσα απτις γραμες, οδιγόντας τ' άλογο τυ Μετελίτσα.

Ι άνθροπι ιποχορύςαν για να ανίκςυν δρόμον κε τον άφιςαν να πάι μπροςτα.

— Νά τ' άλογό-τυ, — ίπε το πεδι, — φίλακςέ-το, μυ ίπε. Κι ο ίδιος δεν ίρθε πια... Τ' άλογο ίνε δικό-ςας, πάρτε-το...

Переводчик: **Ф. ГРИГОРИАДИ**

Ответ. редактор **А. ПРИНОС** Техред. **Г. МИЛИДИ**

Сдано в набор 10-IV—1935 г.
Издание № 154
Формат бумаги 72x94/16
Тираж 3090

Подписано в печать 22-IV—1935 г.
Уполкрайлит М—01521
Об'ем 2 печ. л.
Знаков в 1 печ. л. 35.876
Заказ № 712

Типография и переплетная „Коммунистис". Ростов н-Д. 1935 г.

Τιμι 45 x.
Цена 45 к.

На греческом языке

А. ФАДЕЕВ

Александр Александрович

МЕТЕЛИЦА

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Московская 53 Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР